

til Tilfældene under § 200 er der endog en Tiltagen, idet der i 1897 var 58, i 1901 80 Tilfælde. Med Hensyn til § 201 er der ogsaa nogen Stigning indtil 1900, hvorimod der i 1901 kun er forekommet 1 Tilfælde. § 202, som jo handler om Vold mod Ægtefælle, fandt i 1897 Anvendelse i 28 Tilfælde, i 1901 kun i 22 Tilfælde, om end Tallet i Mellemtiden har været højere oppe. Af denne Statistik slutter jeg, at man bør gaa med til § 1, som omfatter de Tilfælde, der falde ind under §§ 200, 201 og 202, ved hvilke der kan være Trang til en Skærpelse. Med Hensyn til § 203 er der derimod en Af-tagen fra 363 Tilfælde til 289, saa for saa vidt kan jeg ikke se, at der skulde være en stadig Fremgang i Voldsforbrydelserne, netop i de sidste 5 Aar, og at der som Følge deraf skulde foreligge nogen Nødvendighed for en særlig Streng-hed. Men selv om Forholdet var det, at Antallet af Voldsforbrydelser absolut taget var stigende, saa bliver det næste Spørgsmaal, om det samme gælder de gentagne Forbrydelser, thi det er jo dem, der have praktisk Interesse, det er paa dem, at Straffen efter § 2 skal anvendes, men her ved jeg lige saa lidt som det ærede Medlem for 12te Kreds (Bærentsen) af, at vi have nogen Statistik at gaa efter. Nu taler ganske vist den ærede Justitsminister om den Bøllesværm, vi have her i Landet, og som er værre end i Rusland o. s. v. Men i Virkeligheden vide vi slet ikke, hvor mange Forbrydere der er af den Slags, der foreligger ikke noget som helst om, hvor ofte gentagen Vold finder Sted, eller om der virkelig er en saadan Bøllesværm, at man kan sige, at den gældende Lovgivning i Forbindelse med den strengere Straf, vi her indføre ved § 1, ikke er tilstrækkelig til at overvinde deres voldsomme Tilbøjeligheder. Lad os først faa Oplysninger — jeg forudsætter, at Udvalget vil erhverve dem — om, hvorvidt gentagne Forbrydelser virkelig ofte finde Sted, og om der er flere Bøller, end at man passende kan anbringe dem allesammen i den Tvangsarbejdsanstalt, som jeg haaber, at dette Lovforslag vil afføde. Ordføreren for Forslagsstillerne i det andet Ting har sagt, at af 450 Tilfælde af Vold vilde det foreliggende Forslag maa-ske finde Anvendelse paa $\frac{1}{11}$, og for saa vidt der er Tale om Gentagelse, muligvis kun paa $\frac{1}{20}$. Ja, det er naturligvis rent hen i Vejret, man har ikke nogen Statistik at gaa efter.

Men rent bortset fra om Loven allerede med den Forhøjelse, som § 1 indfører, alt-saa uden Tillægsstraffen, er tilstrækkelig, saa vil jeg i alt Fald for mit Vedkommende sige, at en Tillægsstraf af den her fore-slaaede Art kan jeg ikke gaa med til. Jeg skal ikke forlænge Diskussionen om Pryg-lestraffen videre, men der er dog et Par Punkter, som jeg vil fremhæve. Jeg mener, at man kan ikke forsvare den med den Betragtning, som dog ofte er fremsat i Folketinget, at man kun flytter den. Der er dog en himmelvid Forskel paa at anvende den paa Personer under 18 Aar, som ere Hustugt undergivne baade af For-ældre, Husbonde, Mestre og, som det ærede 2det kongevalgte Medlem (Goos) fremhæ-vede, paa en vis Maade ogsaa af Staten, der lader dem slippe med legemlig Rev-selse i Stedet for at sætte dem i Fængsel, og saa at anvende den paa voksne Men-nesker. Man tænke sig blot, at man vilde flytte Hustugten fra Lærlingene til Svendene og enhver vil se, hvilken bagvendt Orden det vilde være. Saa har man henvist til Reglerne om Nødværge, men den Forskel, der er mellem Nødværge og Straf, behøver jeg dog vel ikke at komme ind paa, thi et er jo Nødværge, som den enkelte kan øve saa langt det er nødvendigt at forsvare sig, et andet er Straf, som Samfundet paa-lægger Forbryderen, og som ikke skal være Erstatning for det Nødværge, som den enkelte ikke kan yde. Med Hensyn til Nyttens af en saadan Straf henviste den ærede Justitsminister i Folketinget til, at man ikke kunde paastaa, at nogen havde Erfaringer paa dette Omraade, undtagen Fængselsmændene, og saa citerede Justitsministeren en Udtalelse af Inspektøren for Vridsløse, som gik ud paa, at Legemsstraf virkede heldigt. Men et er jo legemlig Revselse i en Strafanstalt, et andet er legemlig Revselse ikendt ved Dom uden for en saadan Anstalt. Jeg ser for øvrigt, at den ærede Justitsminister senere selv har anerkendt denne Forskel, thi det hedder i en af Skrivelserne til Folketingets Udvalg: Hvad angaar Indhentelse af Erklæringer fra Bestyrerne for Straffeanstalter og Fængsler, maa man mene, at medens de praktiske Fængselsmænd ville være kompetente til at udtale sig om Hensigtsmæs-sigheden af Legemsstraf som Disciplinær-middel under Straffens Udtaaelse, kunne de ikke antages i højere Grad end andre at være i Besiddelse af Forudsætningerne for at bedømme Hensigtsmæssigheden af Anvendelse af Legemsstraf ved Domstolene